

До
Върховния Административен съд

Чрез
Административен съд Пловдив
по адм. дело № 2018/2016г
на II-ри състав

КАСАЦИОННА ЖАЛБА

от
адвокат **И** **Г** **в** **Й** **ЕГН** **т ПАК**,
с личен номер от единния адвокатски регистър
с адрес за връчване на призовки и съобщения:
гр.Пловдив, п.к.4000.

- в качеството си на процесуален представител
на

С **Д** **а** **Х** **ЕГН**

с постоянен адрес: гр.Пловдив,

и на

Г **и** **И** **Й** **ЕГН**

с постоянен адрес: гр.Пловдив,

СРЕЩУ

Решение № 2385/15.12.2016г,
постановено по адм. дело № 2018/2016г
на Административен съд Пловдив
II-ри състав

Уважаеми Върховни Административни Съдии,

Не съм доволен от Решение № 2385/15.12.2016г, постановено по адм. дело № 2018/2016г на Административен съд Пловдив, II-ри състав, в частта, с която се отхвърля Жалбата на доверителите ми като неоснователна, поради което, обжалвам същото в определения ми от закона срок.

Смятам, че по отношение на така постановеното Решение са налице две от касационните основания, посочени в чл.209, ал.1, т.3 от АПК, а именно, че същото е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Решението е пределно лаконично мотивирано, а изложените мотиви са дотолкова неубедителни, че създават усещането по-скоро за наказателна акция от страна на съда срещу доверителите ми, за това, че са дръзнали да станат жалбоподатели.

Жалбата е подадена срещу чл.33, ал.8, чл.33, ал.9 и чл.34, ал.2 от *Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт по основни автобусни линии на територията на община Пловдив*.

При изготвянето на жалбата текстът на оспорените разпоредби беше взет от единствения достъпен за граждани източник - интернет страницата на Община Пловдив и Общински съвет Пловдив. В първото (и единствено) по делото заседание процесуалният представител на ответника представи Решение на Общинския съвет от 17.03.2016г за отмяна на чл.33, ал.9 от наредбата, като изрази съжаление, че същата не е била своевременно отразена в сайта на административния орган. При това положение, независимо че пропускът е на администрацията, а не на доверителите ми, съм съгласен, че жалбата в тази и част се явява без предмет и приемам прекратяването на съдебното производство (в тази му част) за правилно и законосъобразно.

Отхвърлянето на Жалбата като неоснователна в останалата ѝ част обаче – по отношение на чл.33, ал.8 и чл.34, ал.2, смятам за неправилно.

Чл.33, ал.8 от наредбата гласи: *„Установяването на нарушенията, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда, предвиден в Закона за административните нарушения и наказания, доколкото в тази Наредба не е установен друг ред.“*

Според мен е очевидно, че с така формулирания текст Общинският съвет е създал примат на наредбата над закона, като е предвидил субсидиарна приложимост на ЗАНН по отношение на общинската наредба. Казано е в прав текст, че ако в наредбата е установен друг ред – различен от разписания от закона, ще се прилага наредбата, а законът ще се прилага само и едва тогава, когато в наредбата липсва съответната регулация.

Посочил съм в Жалбата, че по изложената причина намирам нормата на чл.33, ал.8 от наредбата за нищожна, евентуално незаконосъобразна, поради противоречието ѝ с чл.8 и чл.15, ал.1 от Закона за нормативните актове. Намерил съм това противоречие за толкова явно, че съм сметнал за ненужно да развивам пространни съображения с които да убеждавам съда в очевидното. Първоинстанционният съд обаче смята, че *„Всъщност наредбата не предвижда никакъв друг ред, поради което и няма как с атакуваната разпоредба да се дерогират разпоредби на закона ...“* и още: *„макар и да създава известно объркване, е безмислица, която сама по себе си не противоречи на закона, поради което и не се налага отмяна ...“*

Не съм съгласен с този извод на съда. Дали наредбата предвижда друг ред или не, е въпрос, който е без значение за настоящия спор. От значение е единствено **очевидното**,

пряко и явно противоречие конкретно на оспорената разпоредба с чл.8 от ЗАНН, който гласи: „Всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение”, както и с чл.15 от същия закон.

По изложените съображения, в тази му част, първоинстанционното Решение се явява неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Чл.34, ал.2, от наредбата гласи: „За нарушения, извършени от малолетни лица, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение, отговарят съответно родителите, попечителите или настойниците, които съзнателно са допуснали извършването им или са били в състояние да предотвратят нарушението, но не са го сторили. За целта се изготвя констативен протокол, въз основа на който, на единият от родителите, попечителите или настойниците се съставя акт за административно нарушение по реда на ЗАНН.”

Посочил съм в Жалбата си, че административнонаказателната дейност е **строго законово регламентирана дейност** и на нея законодателят е посветил Закона за административните нарушения и наказания.

Административнонаказателната отговорност на лицата е определена в чл.26 на цитирания закон, който гласи:

„Чл. 26. (1) Административнонаказателно отговорни са пълнолетните лица, навършили 18 години, които са извършили административни нарушения в състояние на вменяемост.

(2) Административнонаказателно отговорни са и непълнолетните, които са навършили 16 години, но не са навършили 18 години, когато са могли да разбират свойството и значението на извършеното нарушение и да ръководят постъпките си.

(3) За административни нарушения, извършени от малолетни, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение, отговарят съответно родителите, попечителите или настойниците, които съзнателно са допуснали извършването им.”

Видно е, че по отношение на нарушенията, извършени от малолетни лица, непълнолетни на възраст от 14 до 16 години и поставени под пълно запрещение, Общински съвет Пловдив е разширил кръга от лица, посочени в чл.26, ал.3 от ЗАНН - които могат да бъдат привлечени към административнонаказателна отговорност, като е предвидил такава отговорност още за тези родители, попечители или настойници, които „са били в състояние да предотвратят нарушението, но не са го сторили”.

Пловдивският административен съд обаче не смята така. Мотивите му са следните: „Освен обаче, че този кръг на лицата не се променя /родители, попечители, настойници/, атакуваното предложение напълно се покрива смислово с предходното, т.е. макар и “допълнението” към текста на ЗАНН да е безмислица и да създава известно объркване, не се налага отмяна на същото, отново поради липса на противоречие с нормативен акт от по-висок ранг, а при извършената служебна

проверка съдът не установи и основания за обявяване нищожността на нормата, поради което и в тази ѝ част жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.”

Смятам, че няма как подобни мотиви да бъдат споделени. Извършеното от Общинския съвет „допълнение” на текста на ЗАНН изобщо не е безмислица както смята първоинстанционният съд и не създава никакво объркване, а напротив, достатъчно ясно предвижда административнонаказателна отговорност за лица, които не са сред изброените в чл.26 от ЗАНН. Подобно „допълнение” е недопустимо, защото излиза от рамките на строгата **законова** регламентация на административнонаказателната дейност. Снизходителното и омаловажаващо отношение на Пловдивския административен съд към това „допълнение” от Общинския съвет към текста на ЗАНН за мен е силно смущаващо и напълно необосновано.

Необоснован и неверен е също изводът на съда, че с оспорваната норма кръгът от лица, за които е предвидена административнонаказателната отговорност, не се променя /родители, попечители, настойници/. Да, действително и в чл.26, ал.3 от ЗАНН и в чл.34, ал.2 от общинската наредба те са „родители, попечители и настойници”, но в първия случай административнонаказателно отговорни са само тези от тях, които **съзнателно** са допуснали извършването на административните нарушения, а във втория случай към тях се добавят и тези, които **са били в състояние да предотвратят нарушението, но не са го сторили**. Разликата е толкова съществена и очевидна, че намирам коментара за излишен.

По изложените съображения, в тази му част, първоинстанционното Решение се явява неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ето защо, Ви моля, да постановите Решение, с което да отмените като неправилно - поради нарушение на материалния закон и необоснованост, Решение № 2385/15.12.2016г, постановено по адм. дело № 2018/2016г на Административен съд Пловдив, II-ри състав, в частта, с която се отхвърля Жалбата на доверителите ми като неоснователна и да обявите за нищожни или евентуално да отмените като незаконосъобразни разпоредбите на чл.33, ал.8 и чл.34, ал.2 от *Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт по основни автобусни линии на територията на община Пловдив, както и да присъдите на доверителите ми сторените от тях разноски в двете съдебни инстанции – съгласно Списък на разноските, който прилагам.*

Приложение към Касационната жалба:

- 1.) Вносни бележки за платена ДТ по сметка на ВАС за разглеждането на касационната жалба;
- 2.) Договор за правна помощ – адвокатско пълномощно за процесуално представителство пред ВАС;
- 3.) Списък на разноските;
- 4.) Преписи от Касационната жалба и от приложенията към нея за ответната страна и за Прокурора.

20.12.2016г

гр.Пловдив

С УВАЖЕНИЕ:....